

Відданий її величності музиці

Живемо в складний період. Кожен виходить із становища як може, щосили намагаючись вижити, вціліти, не розгубити доброти, терпіння, а, головне... Головне в усіх своє. Специфічне воно й у сарненця **Юрія МУЗИЧЕНКА**, до якого підкралась п'ятдесята осінь. Але йому, русявочубому, невисокому на зріст, та мужньому й сильному духом, аж ніяк не дасиш стільки. Він повсякчас у русі, пошуку. Скільки пам'ятаю Юрія, дивуюся його невтомності, Божій іскрі, що горить роками, - залюбленості в її величність Музику.

Познайомилася ближче з Юрієм, хоча знала й раніше, на конкурсі юних бардів-гітаристів, що проходив у колишньому міському диско-барі «Тет-А-Тет» під гаслом «У рідному краї душа співає». Він, уже на той час відомий у районі бард, автор багатьох пісень під гітару, переможець обласних і районних конкурсів гітаристів, засновник ансамблю «Білий птах», відкриваючи захід говорив: «Живемо в новому тисячолітті, звикаємо й захоплюємося електронною музикою, але гітара для багатьох була, є, і буде улюбленим музичним інструментом. Пісні під її звучання хвилюють залюблених у музику прихильників, викликаючи дивні почуття». І сам, підбадьорюючи учасників суперництва, натхненно виконав пісню під акомпанемент гітари, зірвавши шквал оплесків.

Мимоволі пригадала фестиваль молодіжної творчості в райцентрі, який відкривала пісня Юрія. І знову ж таки його «Випускники» й понині звучать наприкінці навчального року в багатьох закладах не тільки Сарненщини, а й Рівненщини.

Пориви його душі, виплеснуті в поетичні рядки, які згодом перекладає на нотні, хвилюють кожного, хто торкнеться таїни мистецтва, чарують барвами і слова, і музики. Все це Юрієві далось так нелегко! Наполегливо долав сходинку за сходинкою. Навчався в міській ЗОШ № 4 I-III ступенів і паралельно в дитячій музичній школі в класі викладача Анатолія Сергієнка. Далі Дубнівське культосвітнє училище в класі М. Майорського. Отримавши диплом керівника духового оркестру, Юрій Музиченко працює художнім керівником Карпилівського будинку культури. Згодом пощастило повернутися в рідне місто, та влаштуватися за спеціальністю аж ніяк. Працюючи робітником на промислових підприємствах, не розлучився з музикою, бере участь у художній самодіяльності, що на той час скрашувала будні багатьох трудових колективів. Юрій переймається жанром бардівської та естрадної пісень, керує вокально-інструментальними ансамблями. У 1983-ому пробує писати пісні.

- 3 роками, - зізнається, - завдяки бажанню, помноженому на старання та наполегливу працю над собою, прийшла майстерність і у виконанні, і у створенні пісень.

Як на крилах піднявся, коли, об'єднавши однодумців, започаткував клуб самодільної пісні. Сюди прийшли всі прихильники зворушливої мелодії під гітару. На жаль, перебудова внесла невтішні корективи: клуб перестав існувати. Розпад боляче вдарив, у якійсь мірі підірвавши стремління й віру. Як бард, виступав на Одещині, Кавказі, скрізь, куди кидала доля. Просвіток прийшов на постійному місці роботи в ЗОШ № 1 I-III ступенів ім. Т.Г. Шевченка, нині НВК «Школа-колегіум», куди запросили керівником вокально-інструментального ансамблю. Відтак більшість естрадних і віршованих пісень пише для дітей. Твори різножанрові, мають широку тематику, в них – роздуми про життя, оспівування любові до батьків, рідного краю, природи.

Працюючи в школі, з подивом помітив, що спілкування з юнню дуже цікаве, а водночас - складне. Потрібно мати не лише вузькоспеціалізовані, а й педагогічні знання. Щоб ними оволодіти, Юрій вступив на музично-педагогічний факультет Рівненського держуніверситету. Добру практику здобув, працюючи в міській ЗОШ № 3. І тут організував вокально-естрадний гурток. Його 6-А клас, де він керівником, своїм гімном обрав пісню «Ми – діти». Приємно було на душі, коли виконавці його творів неодноразово ставали переможцями районних, обласних і всеукраїнських фестивалів. А скільки радості та гордості додала юна рівнянка Анастасія Янцур, яка з міжнародного

фестивалю «Світ для молодих», що проходив у Будапешті, повернулася з третім місцем! Там виконувала пісню Юрія. А ще ця дівчинка з його ж творами виборола перше місце за слухацькими симпатіями в хіт-параді «Розміняй десятку», стала переможницею міського туру фестивалю «Юна зірка» (м. Рівне), повернулася дипломанткою всеукраїнського фестивалю «Володимир-2000». Безмежно задоволений, що юнка так майстерно популяризує його творчість, пишається виконавицею, яка знає, з якими речами треба виходити на сцену в її віці. До слова, Юрій Анатолійович проти, коли дозволяють дітям виступати з погано вивченим твором, до того ж з дорослого репертуару. Перекоаний: «Хто в дитинстві навчився халтурити й отримувати в нагороду оплески, той професіоналом не стане». Тому так самовіддано вчить прихильників любові до музики.

Коли запитала про сарненців-виконавців із задоволенням відповів, що їх не перелічити. Це Ірина Мельник, Оксана Пацьола, Юлія Лісова, Катерина Цицюра й чимало інших. Багато з них закінчили коледжі, вищі навчальні заклади, хоча й не стали вчителями музики, але люблять її. Юрій Музиченко паралельно, на добровільних засадах, як музичний керівник, проводив заняття в міському підлітковому клубі «Юність». На практиці об'єднали тут музичну діяльність школи та клубу. Разом готували концерти, брали участь у святкових заходах, відпочивали. Тоді Юрія нагородили грамотою міськради за активну підготовку дітей і молоді до фестивалю «Первоцвіт». Зрозуміло, це не перша нагорода композитора, але й вона дала певний поштовх до подальшої плідної роботи.

А перша відзнака? Як виконавець здобув її у 1985-ому на районному заході, присвяченому XII Всесвітньому фестивалю молоді та студентів. Відтак виступає і як автор, і як виконавець, і як музичний керівник конкурсантів. Про це свідчать нагороди, вирізки з газет. І хоч нині Юрій Музиченко не так часто на сцені, та його охоче запрошують завсідники міського об'єднання «Надвечір'я» МБК «Залізничник», клубів «Дивослово» ЦРБ, а останній, до речі, відвідують учні міських шкіл. Тож вважає, що саме тут його місце, бо передає досвід, пісні талановитим дітям. Зі щирістю шкодує, що в інших містах юних виконавців значно більше, ніж у рідному. І ділиться думками, що для плідної творчої діяльності дітей потрібен не лише голий ентузіазм учителів, а, перш за все, фінанси: на костюми, обладнання, апаратуру, транспортні витрати, на участь у фестивалях і гастролях. Та й висококваліфіковані викладачі музики чи хореографи не працюватимуть без відповідної оплати праці. Отже, робить висновок, навчальні заклади міста, а точніше майбутні зірки української сцени, і той, хто для них пише, зачекалися меценатів. І правий Юрій Анатолійович, якого підтримує та повсякчас звертається брат Володимир, відомий на Волині музикант і аранжувальник, бо служить чудовим прикладом, стимулом у натхненній праці.

Цікаво розмовляти з ентузіастом, який розуміється на тонкощах, історії музики. Він переконливо наводить, що в Давній Греції на ній базувалося виховання, всі релігії світу використовують її у своїх заходах нарівні з проповідями священика. Видатні педагоги звертали увагу на те, яким могутнім засобом є мелодика при вихованні найкращих рис характеру людини. Вона лікує душу й тіло, може й шкодити, є навіть галузь медицини - музикотерапія... Тож, навчаючи музиці, впевнений Юрій Анатолійович, треба прагнути навчати розуміти й любити її, світ, людей, і самих себе...

Зацікавило, який же перший музичний інструмент підкорив нашого героя? Корнет (труба), зізнався, потім були фортепіано, гітара, електронні клавішні й ударні інструменти, навіть баян. Мимоволі зупинився на гітарі. Останніми ж роками, вважає, головне дати можливість проявити себе юним обдаруванням. Через брак часу подеколи не вистачає фантазії придумувати дітям танці. Вони самі їх автори, а він уже дбає про сценічну виразність, танцювальну техніку, відповідність танцю та музичного супроводу, допомагає поєднати в єдине ціле, ритм, жест, пластику й мелодію.

Подумала, а може захоплення музикою йде від кореня його прізвища? Юрій Анатолійович посміхається: «Можливо»... І додає, що нашій країні хоч і важко, але той,

хто знає історію, повинен пам'ятати, що кризи відбувались у суспільствах при зародженні феодалізму, капіталізму, радянського соціалізму. Труднощів найбільше в нас самих, у свідомості кожного. Проте скільки було загарбників: від ординських ханів і варягів до німецьких фашистів, які хотіли поневолити наш народ, та їм це не вдалось, і незалежність українці здобули. Лишилося витравити з душі раба, перестати очікувати, що хтось великий і сильний дасть роботу й заробіток, житло. Єдине спасіння - освіта й здобуття потрібних професій, перекваліфікація в разі потреби. Хто прагне забезпечити майбутнє своїм дітям і онукам, шукає можливість оплатити навчання в престижних закладах. Нині ж, тільки маючи глибокі фундаментальні знання, завтрашні діти зможуть мати стабільний заробіток. Шкода, що є батьки, які цього не хочуть розуміти... Ось такі роздуми не приховує Юрій Анатолійович, не претендує, щоб його думки були правильними, вони в нього чисті, як джерельна вода, бурхливі, як джерельні струмки, відверті. Головне, йдуть від серця, відданого її величності Музиці. Недарма його прізвище занесли в довідник «Композитори Рівненщини», енциклопедичний довідник «Митці Рівненщини». А кандидат педагогічних наук, доцент кафедри історії, теорії музики й методики музичного виховання РДГУ О. Гумінська, рецензуючи Юрієву збірку пісень і віршів «Три кити», зазначає, що автор, як учитель музичного мистецтва, глибоко знає вікову психологію, мистецьку педагогіку й прагне власною творчістю захопити, зацікавити дітей музикою, викликати повагу до рідного слова, традицій народу. Збірка – цінний музичний матеріал, який допоможе в проведенні уроків музики та позакласних виховних заходах. А доцент кафедри пісенно-хорової практики та постановки голосу цього ж університету Т. Перенчук з гордістю акцентує, що Юрій Музиченко з теплотою й інколи гумором розповідає про світ. Більшість власних пісень присвячена дітям, а збірка «Веселковий метелик» рекомендована для роботи в позакласній і гуртковій роботі. Чимало творів увійшло до аудіоальбому вже згадуваної переможниці багатьох престижних конкурсів і фестивалів дитячої пісні Анастасії Янцур, «Збірник пісень для малят», «Збірник пісень (5-6 клас)» Київського видавництва «Шкільний дім». Це ж видавництво видало посібник Юрія Музиченка «Музичні і ритмічні розвиваючі ігри». У 2007 став переможцем II ступеня Рівненського обласного конкурсу-ярмарку педагогічних ідей у номінації «Музичне мистецтво»...

Юрій же з гітарою, як з вірною подругою. І сьогодні в пошуку. Підтримує талановитого чоловіка в кожному його кроці дружина Раїса. Це так потрібно ювілярові, якому від душі зичимо міцного здоров'я, всіляких життєвих гараздів.

Раїса БРИЧКОВА.